

Ceas-rău

George Coșbuc

Pe când clopotul de sară
Sună lung și legănat
La biserica din sat,
Nina șede-n prag afară
Și-ascultând cum bate rară
Boarea-n crengile de fag,
Fata toarce; stând pe prag
Fata toarce;
Plinul fus ușor se-ntoarce
Pe sub degete cu drag.

N-are Nina scumpă salbă,
Nici înauriți cercei,
Că-s săraci părinții ei,
Dar ea are față albă,
Ca tăiată-n flori de nalbă,
Oblu trup ca bradu-n plai
Ea mai are; păr bălai
Ea mai are.
Și-apoi doi ochi, pentru care
Doua-mpărății să dai!

Blândă ea, ca faptul sării,
Vara când e cer senin,
Visător, cu un suspin,
Ea privește-n latul zării
Cum, din negrul depărtării,
Vine-un nor, privind la nor
Nina cântă; cu mult dor
Nina cântă,
Și-a ei gene tainic zvântă
Picurii din preajma lor.

Dar pe loc ea schimbă glasul
Și silește zâmbet plin
Căci aude pas vecin;
Bate-n casă șase ceasul,
Când se oprește-n tindă pasul:
Lângă fata tinerea,
Mă-sa vine; lângă ea
Mă-sa vine.
Și-o întreabă cu suspine:
Ce-i cu tine, draga mea?!

Nu-i nimic! răspunde fata,
Mamă dragă, nu-i nimic!
Pentru dragoste de voinic,
Gata-i sapa și lopata
Și făcliile stau gata,
Căci o jale-ncetișor
Îmi tot vine; negru dor
Îmi tot vine
Și gândesc cum c-ar fi bine,
Mamă dragă, eu să mor!

Fata zice și zâmbește,
Mă-sa greu a tresărit:
Vai de mine! Ce-ai grăit?
Draga mamei, ce-ți lipsește?
Taci, că vraja te pândește
Cu păcat, de capul tău
Să se lege; cu ceas-rău
Să se lege;
Nu-l chema, că te-nțelege!
Ne ferească Dumnezeu!
Ceasul-rău fata suspină

Unde-i, mamă, ceasul-rău?
Bun și drept e Dumnezeu,
Dar la toate-s eu de vină!
Zice Nina și deșdină
Din bălaiul păr buclat
Roze două; a sfărmat
Roze două,
Și-n potop întreg de rouă
Ochii ei i s-au scaldat.

Oh, tu știi de bună seamă,
Că din suflet îl iubesc
Și tu știi că pătimesc
Pentru Sandru, dragă mamă!
Cât de cu iubiri mă cheamă
Sufletul, să mi-l fac steag
Pentru Sandru: câte trag
Pentru Sandru!
El abia-i un copilandru,
Vai, dar cât îmi e de drag!

Când în sat pornește hora,
El mă jură p-un inel,
Să-mi țin ochii tot la el
Și, ca fratele și sora,

Noi în ciuda tuturor
Stăm cu glume, râzători
Până-n noapte; și din zori
Până-n noapte,
Purtăm vorbe tot în șoapte
Nu mi-l las, să mă omori!

Vai, ș-aseară în șezătoare
El de mine s-a ferit,
Mamă! Parcă-i otrăvit,
Ori drăguță alta are!
Tot râdea cu fiecare,
Numai mie nu-mi râdea
Vesel dansul; povestea
Vesel dânsul,
Pe când mie-n taină plânsul
Brâu din inimă-mi rupea.
Tot așa o seară-ntreagă

Numai cu străine-a stat
Și făcea cu ele sfat,
Și da semne să-nțeleagă
Că lui Nina nu i-e dragă!
Iar eu, mamă, suspinând
Stam pe laiț; tremurând
Stam pe laiț,
Mai la foc, mai la opaiț
Ochilor de lucru dând.
Dar dușmancele-s, măicuță,
Tot dușmance cum văd eu;

Căci știind necazul meu,
Mi-a zis Fira lui Sulcină:
Ce ți-ai pus de gând tu, Nină?
Poate-n râs te-a supărat
Sandru doară? te-a lăsat
Sandru doară?
De, dar taci tu, surioară,
Că mai sunt feciori în sat.
Oh, și Sandru, Doamne sfinte!

El care de alte dăți,
Ar fi smicurit bucăți
P-acel om cu-așa cuvinte,
Tot râdea ca scos din minte
Și-n batjocură privea
Lung la mine; ochi ținea
Lung la mine

Și cotind fete străine,
Pricină de râs făcea.
Mamă, pentru ce se ține

Sandru chiar așa-nținat?
Știu că nu-i el de-mpărat!
De ce-și bate joc de mine?
Dacă-i place oarecine,
Mai frumoasă de-a dorit,
Las să-i placă; de-i orbit
Las să-i placă,
Dar, de-am fost fată săracă,
Pentru ce m-a amăgit?
Așa-i mamă oare-n țară,

Tot așa-i în orice loc?
Dragostea-i numai de joc?
Sunt sătulă de joc dară!
Și plângea cu jale-amară
Și ținea privirea-n jos
Tot întruna; dureros
Tot întruna
Vărsa lacrimi, pe când luna
Răsărea de dup-un dos.

Bată-l crucea, că s-arată!
Vai de mine! ceasul-rău!
Ne ferească Dumnezeu!
Strigă mă-sa înspăimântată,
Și privește lung la fată,
Lung, căci fata-ngălbenea
Tot mai tare; ea strângea
Tot mai tare
Pumnii săi; mă-sa în rugare
Pe toți sfinții miluia.
Dar copila hohotește;

Lasă caier, lasă fus.
Veselă se aruncă-n sus
Și tot cântă și horește
Și la mă-sa lung privește.
Hei, pe mine m-au hrănit
Ceasuri-rele; m-au iubit
Ceasuri-rele...

Pentru doruri tinerele,
Multe fete-au nebunit!